

предлага веднага да се подаде заявление за конкурс съ най-първитѣ сили на „Сълза и Смѣхъ“. „Че това е рѣдъкъ трагически талантъ!“

Така и става. Конкурса се състои. Репетира се Коварство и любовъ. Въ салона тишина — на сцената брожение.

Изведнѣжъ, явява се млада, стройна, съ царствена осанка фигура — и прозвѣнява гласъ — не гласъ, а сребърна камбана. Той е чистъ като кристалъ — и звѣнъкъ като металъ.

Роза играе поредно — ту Луиза Мюллеръ, ту Леди Милфордъ. Въ куртизанката — оживѣва родената благородница, — а въ чистата дѣвица — цѣломъждрието на народната pieta.

Но още не слѣзла отъ сцената — артистката бива обидена отъ своитѣ колеги — а комисията въ съставъ — Вл. Шишмановъ, Д. К. Поповъ, и Д-ръ Ламбревъ, въ присѣдствието на Величковъ, В. Т. Велчевъ и самъ министера Иванъ Вазовъ — опредѣля стипендия на дебютантката, която тя не приема, нито пъкъ остава въ театъра, а го напуска за да се отдаде на попрището на широко-народния артистъ.

Така — съ трупата „Зора“ на своя мжжъ Роза Попова предприема първата своя обиколка въ северна България. Ала на какво не е билъ изложенъ тогава българския артистъ! Пжтуващи съ брички, въ една отъ които примадоната дошива своитѣ кустюми, а завитъ подъ одеалото трепере първия любовникъ — замръкнали по пжтя между Вратца и Орѣхово — трупата бива нападната отъ вълци.

Положение драматическо! Веднага трагикътъ на театъра се въоръжава съ театралната сабя, други палятъ сѣно и провисватъ пояси, — кочияшитѣ шибватъ бѣсно конетѣ — и по тоя начинъ едва се спасяватъ бѣднитѣ актьори отъ своитѣ кръвожадни партньори.

Въпреки това — обиколката има блѣскавъ успѣхъ и, наложила се на всички съ своята култура и талантъ — по общо съгласие — трупата на Стоянъ Поповъ „Зора“ се преименува въ драматически театъръ на *Роза Попова*.